

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31. augusta 2011, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obvinenému **R. K. a spol.**, pre zločin vydierania spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 1. marca 2011, sp. zn. 4 To 59/2010, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného R. K. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 28. mája 2010, sp. zn. 2 T 217/2007, bol obvinený R. K. uznaný za vinného v bode 1/ zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2/ zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. a spolupáchatelstvom s obžalovaným I. V. zo zločinu vydierania podľa § 20 Tr. zák. k § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

V bode 1/

v presne nezistený deň v mesiaci máj 2007 v obci H. vylákal od M. V. prenosný počítač zn. A. pod zámienkou, že tento ukáže svojej sestre Ing. A. K. a po dvoch hodinách mu ho vráti, tento mu doposiaľ nevrátil, čím pre poškodenú K. C. mal spôsobiť škodu vo výške 26 000 Sk (863,04 eur)

V bode 2/

po predchádzajúcej vzájomnej dohode so spoluobžalovaným I. V. dňa 27. júna 2007 o 6.50 hod. v obci H., prišli na osobnom motorovom vozidle zn. Š. F. striebornej farby pred dom č. X., v ktorom býva M. V., obžalovaný K. si otvoril bránu vedúcu do dvora, následne vošiel do záhradky pred domom, kde zabúchal na okno izby M. V. a keď mu tento okno otvoril, ťahal ho za ruku, na čo M. V. súhlasil, že vyjde z domu, po čom si sadol do osobného motorového vozidla a odišli do rodinného domu č. X. v obci H., v ktorom býva spoluobžalovaný V., kde ho obžalovaný K. opakovane udieral otvorenými dlaňami a päťami do oblasti hlavy, s nožom v ruke, plochou stranou čepele ho udieral po ruke, nôž mu prikladal ku krku a k uchu, prikázal spoluobžalovanému V., aby priniesol rýľ preto, aby si M. V. mohol vykopať jamu, čo spoluobžalovaný V. uposlúchol a rýľ oprel o stenu na terase, pričom od neho požadoval doklad totožnosti, za účelom vybavenia bližšie nešpecifikovaného úveru na M. V. a tým získania peňažnej hotovosti pre seba, po čom M. V. prisľúbil doniesť doklad totožnosti a z miesta bol pustený domov, čím M. V. utrpel hematómy oboch ušnic, prederavenie blanky bubienka, s druhotnou infekciou a vznikom akútneho zápalu stredného ucha vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia 3 týždne.

Za to bol obvinenému R. K. uložený súdom prvého stupňa podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 39 ods. 1/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obvinený bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvinený R. K. bol zaviazaný nahradiť poškodenému M. V., nar. X., bytom H. č. 185, Š. v sume 864,04 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená strana D., a.s. so sídlom K., B. odkázaná s nárokom na náhradu škody na konanie občianske súdne.

Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal odvolanie okresný prokurátor a obvinení R. K. a I. V.. Krajský súd v Nitre na základe podaných odvolaní rozhodol dňa 1. marca 2011, sp. zn. 4 To 59/2010, rozsudkom, ktorým zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste uloženom obžalovanému R. K. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obžalovanému R. K. trest podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 7 Tr. zák. (po nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Tr. zák. a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák.) a § 41 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody 8 (osem) rokov a 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň odvolací - Krajský súd v Nitre zamietol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného R. K. a obžalovaného I. V. ako nedôvodné.

Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu Nitra zo dňa 1. marca 2011, sp. zn. 4 To 59/2010, podal obvinený R. K. dňa 20. apríla 2011 prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b/, c/, e/, i/ Tr. por. Dôvodil tým, že súd rozhodol v nezákonnom zložení (§ 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.), ďalej, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania (§ 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.) a napokon tým, že rozhodnutia prvostupňového a druhostupňového súdu sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.).

Obvinený v dovolaní konkrétne namietal, že senát krajského súdu rozhodol v nezákonnom zložení, nakoľko senát, ktorý rozhodol vo veci, mal byť zložený zo sudkyne JUDr. Zity Matyóovej, sudcu JUDr. Jána Bernáta a sudkyne Mgr. Adriany Némethovej. Sudkyňa Mgr. Adriana Némethová bola nahradená sudkyňou JUDr. Ingrid Kišacovou. Týmto konaním Krajského súdu v Nitre bolo, podľa názoru obvineného, porušené jeho základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v spojení s čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi), keďže o jeho odvolaní rozhodol iný senát krajského súdu než senát zložený zo zákonných sudcov (Rozhodnutie ÚS č. I ÚS 239/04). Zmenou v zložení senátu prišlo k porušeniu práva na obhajobu, zásady priamosti, verejnosti a ústnosti, pričom na zmenu v zložení je potrebný súhlas obvineného, o ktorý on nebol požiadaný a nemal ani vedomosť o tom, že v uvedený deň dôjde k zmene v zložení senátu. V senáte Krajského súdu Nitra, ktorý v minulosti už viackrát rozhodol v jeho veci bola prítomná aj sudkyňa Mgr. Némethová, ktorá mala byť, podľa názoru dovolateľa, vylúčená na základe pochybnosti o jej nezaujatosti, nakoľko bývajú na jednej ulici a mali spolu menšie konflikty. V minulosti preto podal na uvedenú sudkyňu námietku zaujatosti dňa 16. augusta 2010 a aj 21. februára 2011. Napokon obvinený napadol právne posúdenie veci, ktoré, podľa jeho názoru, vyplývalo okrem iného aj z nedostatočného a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, nakoľko v rozpore so zásadou voľného vyhodnotenia dôkazov, založil krajský súd svoje rozhodnutie len na výpovediach poškodeného, ktorý nemôže byť v žiadnom prípade považovaný za vieryhodného, nakoľko poškodený menil výpovede a zavádzal orgány činné v trestnom konaní a súdy.

Vzhľadom na hore uvedené, obvinený R. K. v dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd, podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. b/, c/, e/, i/ Tr. por. v neprospech obvineného R. K. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutia – rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2 T 217/2007, zo dňa 28. mája 2010 a uznesenie (správne malo byť uvedené „rozsudok“) Krajského súdu Nitra zo dňa 1. marca 2011, sp. zn. 4 To 59/2010, a prikázal Okresnému súdu v Nových Zámkoch, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným R. K. nie je dôvodné.

Obvinený R. K. primárne namietal, že súd rozhodol v nezákonnom zložení, že malo byť zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a že vo veci rozhodovala sudkyňa, ktorá mala byť vylúčená z vykonania verejného zasadnutia na odvolacom súde.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, po preštudovaní spisového materiálu, dospel k nasledovným záverom: v trestnom spise na strane 1056 sa nachádza úradný záznam zo dňa 1. marca 2011, z ktorého vyplýva, že toho dňa o 07.45 hod. telefonicky oznámila Mgr. Adriana Némethová do súdnej kancelárie, že náhle musí ísť do synom k lekárovi a z toho dôvodu nemôže zasadať ako členka senátu 4 To dňa 1. marca 2011 na verejnom zasadnutí, o čom sa v spise nachádza lekárske potvrdenie. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí zo dňa 1. marca 2011 je zrejmé, že toto sa konalo od 08.15 hod. do 08.55 hod. v zložení senátu: JUDr. Zity Matyóovej ako predsedníčky senátu a členov JUDr. Jána Bernáta a JUDr. Ingrid Kišacovej, Dr. Pred začatím verejného zasadnutia predsedníčka senátu oboznámila prítomných, kanceláriou Krajského súdu Nitra predloženým úradným záznamom z 1. marca 2011 o 07.45 hod., že členka senátu Mgr. Adriana Némethová. oznámila, že náhle musela ísť so starším synom k lekárovi a nevie sa dostať na pracovisko. V dôsledku tejto skutočnosti, najvyšší súd zistil, že ako náhradný člen senátu za Mgr. Némethovú (prvú v poradí) v zmysle Rozvrhu práce na rok 2011 Krajského súdu v Nitre, č.k. Spr 1474/10, zastupuje JUDr. Ingrid Kišacová, Dr. (prvá v poradí) – č.l. 52 Rozvrhu práce. Napriek tomu, že Krajský súd v Nitre dňa 11. februára 2011 prijal Dodatok č.2 k rozvrhu práce s účinnosťou dňom 14. februára 2011, v tomto bode (č.l. 52 Rozvrhu práce) zostal pôvodný rozvrh práce nezmenený. (Pre úplnosť najvyšší súd len dodáva, že správnosť uvedeného postupu je možné si overiť na internetovej stránke Krajského súdu v Nitre, kde je verejne dostupný rozvrh práce.)

Neobstojí ani názor obhajoby, že senát krajského súdu rozhodol v nezákonnom zložení a že bolo porušené právo obvineného na zákonného sudcu, kedy dovolateľ poukazuje

na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 239/04-149. Najvyšší súd len pripomína, že uvedený nález ústavného súdu zo dňa 26. októbra 2005 riešil úplne odlišný právny problém, ktorý sa vôbec nevzťahuje na teraz prejednávaný prípad. Vec, ktorú v súčasnosti obhajoba napáda, bola od počiatku vedená v senáte 4 To. Vec nebola nikdy prerozdeľovaná inému senátu na základe tzv. „Opatrenia predsedu súdu“ alebo „pridelenia cez výnimku“, ako to riešil obhajobou spomenutý nález ústavného súdu.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety ústavy treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia ústavy a dohovoru o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva (napr. citovaný čl. 6 ods. 1 dohovoru). Existencia nestrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu nestrannosť sudcu spochybniť. Za zákonného sudcu treba považovať podľa viacerých právnych prameňov sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady pre výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. III. ÚS 16/00). Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte (*mutatis mutandis* I. ÚS 115//02).

Práve v danom prípade bol explicitne dodržaný zákonný postup krajského súdu, nakoľko ústavnou požiadavkou na zabezpečenie princípu zákonného sudcu, resp. senátu

je pridelenie napadnutej veci podľa vopred daných zásad náhodným výberom v súlade s rozvrhom práce, ktorý zostavuje predseda súdu po predchádzajúcom prerokovaní so sudcami a sudcovskou radou súdu a musí obsahovať zákonom ustanovené obsahové náležitosti.

Ako vyplýva z obsahu trestného spisu, je pravdou, že obvinený vzniesol námietku zaujatosti voči sudkyňi Krajského súdu v Nitre Mgr. Adriane Némethovej a voči všetkým sudcom Krajského súdu v Nitre a žiadal, aby o jeho odvolaní rozhodoval iný krajský súd. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 12. novembra 2010, sp. zn. 1 Ndt 20/2010, (č.l. 1026) rozhodol, že trestná vec obvineného R. K. sa Krajskému súdu v Nitre neodníma. Dňa 3. februára 2011 sa konalo verejné zasadnutie pred odvolacím súdom, na ktoré sa obvinený R. K. nedostavil. Obhajca ospravedlnil jeho neúčast' z dôvodu choroby. Verejné zasadnutie bolo odročené na 1. marca 2011, ktorý termín zobrať obhajca obvineného JUDr. L. M. na vedomie, obvinený K. prevzal doručku na toto zasadnutie dňa 9. februára 2011. Až dňa 23. februára 2011 obvinený K. prostredníctvom svojho obhajcu doručil Krajskému súdu v Nitre opätovné „Vznesenie námietky zaujatosti senátu“, kde okrem iného uvádza, že sudkyňa Mgr. Némethová ho chce súdiť, pričom jej zaujatosť je očividná, keďže obvinený mal osobný konflikt s jej druhom.

Najvyšší súd len dodáva, že senát Krajského súdu v Nitre rozhodol v súlade so zákonom, keď o tejto námietke nerozhodoval, pretože ako správne ustálil, nebola vznesená bezodkladne. Zákonná úprava jednak zabraňuje účelovému vznášaniu námietok zaujatosti z dôvodov účelového predlžovania trestného konania a ukladá povinnosť strane v konaní, vzniesť námietku zaujatosti bez meškania. Za týmto účelom zákonodarca ustálil, že o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté alebo ktorá nebola vznesená bez meškania, sa nekoná. Paradoxom na celom dovolacom dôvode vytýkanom obvineným o nezákonnom zložení senátu na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Nitre dňa 1. marca 2011 je skutočnosť, že obvineným namietaná sudkyňa Mgr. Adriana Némethová sa v konečnom dôsledku tohto verejného zasadnutia ani nezúčastnila z dôvodov náhlej potreby ošetrovania dieťaťa.

V závere najvyšší súd len dodáva, že ani dovolací dôvod ohľadne zásadného porušenia práva na obhajobu, nie je daný. Obvinený R. K. písomne ospravedlnil svoju neúčasť na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom v Nitre, konanom dňa 1. marca 2011 zo zdravotných dôvodov s tým, že súhlasí, aby sa toto konalo bez jeho účasti. Obvinený mal obhajcu počas celého prípravného konania, ako aj konania pred súdom.

V poslednej časti dovolania sa obvinený zaoberal otázkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda, že rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia odôvodnil obvinený tým, že podľa jeho názoru, zo všetkých dôkazov vyplynulo, že sa nemohol dopustiť zločinu vydierania ale len prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. a teda mal byť súdený práve len pre prečin ublíženia na zdraví. Už aj v priebehu prvostupňového konania bolo preukázané, že sa nedopustil ani prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., z ktorého bol dvoma rozsudkami Okresného súdu v Nových Zámkoch oslobodený spod obžaloby v bode 1/. Prvostupňový súd ho však musel uznať vinným aj pre tento skutok, pretože bol viazaný právnym názorom toho istého senátu Krajského súdu v Nitre vyslovenom v jeho uzneseniach, č. k. 4 To 27/2008, zo dňa 12. júna 2008 a 4 To 46/2009, zo dňa 26. augusta 2009, ktorého členkou bola sudkyňa, ktorá mala byť vylúčená.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda, že rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia odôvodnil obvinený aj tým, že všetky tvrdenia poškodeného boli len výplodom jeho fantázie v snahe zatajiť skutočnú pravdu pred svojimi rodičmi, aj zo strachu pred matkou, ktorej sa bál priznať, že notebook založil a preto klamal, že mu ho obvinený ukradol. Obvinený vyčíta súdom, že v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov nebral do úvahy výpovede všetkých vypočutých svedkov, ktorí sú dôveryhodní, pričom v osobe poškodeného ide o nedôveryhodnú osobu, ktorá menila výpovede.

Neuniklo dovolaciemu súdu a konštatuje to i odvolací krajský súd, že v rámci skončenia dokazovania súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 28. mája 2010, ani obvinený R. K. a ani jeho obhajca, nenavrhlí vykonanie žiadnych ďalších dôkazov, pričom potreba doplnenia dokazovania nevyplynula ani z písomných dôvodov ním podaného odvolania. Nie je pravdou tvrdenie obvineného, že súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy. Oba rozsudky, tak okresného ako i krajského súdu obsahujú odôvodnenie, kde súdy stručne vyložili, ktoré skutočnosti vzali za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opreli a akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si vzájomne odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súdy vyrovnali s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa predstáv obvineného. Je výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por. podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú

okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

V daných súvislostiach najvyšší súd konštatuje, že nie je možné v postupe orgánov činných v trestnom konaní vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu.

Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a okresný, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Napokon, obvineným napádaný skutkový stav veci tak, ako ho zistili a ustálili súdy nižšej inštancie, namietané nespáchanie skutku a proklamovaná nevina obvineného, sú dôvody stojace mimo zákonný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil okresný súd, s ktorého závermi sa stotožnil aj krajský súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinený R. K. spáchal skutky tak, ako je uvedené v rozsudku odvolacieho - krajského súdu.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nie je daný.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného, nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného R. K. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 31. augusta 2011

JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu

Vyhotovila: JUDr. Gabriela Šimonová

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová

